

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ - PHOENIX

Σκηνοθεσία: Κρίστιαν Πέτζολντ
Σενάριο: Κρίστιαν Πέτζολντ, Χαρούν Φαρόκι
Ηθοποιοί: Νίνα Χος, Ρόναλντ Ζέρφελντ,
 Νίνα Κούνζεντορφ
Φωτογραφία: Χανς Φρομ
Μοντάζ: Μπετίνα Μπόλερ
Μουσική: Στεφάν Γουίλ
Χώρα: Γερμανία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 98'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- German Film Awards 2015, Χρυσό Βραβείο Β' Γυναίκας Ρόλου στην Nina Kunzendorf.
- Hong Kong International Film Festival 2015, Βραβείο SIGNIS στον Κρίστιαν Πέτζολντ.
- Lisbon & Estoril Film Festival 2014, Ειδικό Βραβείο Κριτικής Επιτροπής στον Κρίστιαν Πέτζολντ.
- San Sebastian International Film Festival 2014, Βραβείο FIPRESCI στον Κρίστιαν Πέτζολντ.
- Seattle International Film Festival 2015, Βραβείο Καλύτερης Ηθοποιού.
- Πολλές Υποψηφιότητες.

Μια επιζήσασσα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, αγνώριστη ύστερα από σειρά πλαστικών εγχειρήσεων, επιστρέφει στο μεταπολεμικό Βερολίνο αναζητώντας τον σύζυγό της, τον οποίο υποπτεύεται πως την πρόδωσε στους ναζί.

Χιτσκοκικό παιχνίδι πλαστών ταυτοτήτων κι απόκρυφων επιθυμιών με ιστορικοπολιτικό φόντο. Καλοστημένο σασπένς και έντεχνη αλληγορία για τη μεταπολεμική Γερμανία στην πλέον καλοζυγισμένη δραματικά και σκηνοθετικά συνεργασία του Κρίστιαν Πέτζολντ με τη Νίνα Χος.

Κι όμως, στο Τραγούδι του Φοίνικα το θρίλερ παίρνει άγρια τροπή, εσωτερική και πολύ έξυπνα υπολογισμένη μέχρι το τέλος.

Ο Κρίστιαν Πέτζολντ, ένας από τους πιο ενδιαφέροντες αλλά μάλλον παραγνωρισμένους Γερμανούς σκηνοθέτες της νεότερης γενιάς (παρά τη σταθερή συμμετοχή του σε φεστιβάλ, δεν διαθέτει μια εντυπωσιακά auteur-ιστική γραφή για υψηλές βραβεύσεις, προτιμώντας, αντ' αυτού, να αφηγείται ιστορίες με ευαισθησία και αποχρώσεις), πραγματεύεται την πλαστή ταυτότητα και τη χαμένη αγάπη στο Τραγούδι του Φοίνικα, την ιστορία μιας γυναίκας

που επέζησε του Άουσβιτς, αλλά αναγκάστηκε να υποστεί πολλαπλές πλαστικές επεμβάσεις στο πρόσωπο, το οποίο παραμορφώθηκε φριχτά από τα βασανιστήρια. Παρά τις σφοδρές αντιρρήσεις των ανθρώπων που τη στηρίζουν, η Νέλι επιμένει να βρει τον πρώην άνδρα της, τον Γιοχάνες («Τζόνι»), γιατί τον αγαπάει ακόμη, παρότι είναι σαφές ότι την «πούλησε» για να γλιτώσει από τους ναζί. Το θέμα είναι αν θα καταφέρει να τον ξεγελάσει 100% με το νέο της πρόσωπο, σε ένα τέχνασμα που δεν απέχει πολύ από ένα κατασκοπικό καμουφλάζ ή, αντίθετα, κοροϊδεύει τον εαυτό της, εμμένοντας σε έναν έρωτα που μπορεί να μην ισχύει πλέον... Ο τρόπος που η Νίνα Χος, η μούσα του Πέτσολντ στις περισσότερες ταινίες του, αναδιπλώνεται όποτε ο Τζόνι πάει να σχετίσει την άγνωστη μάσκα με τα πραγματικά αισθήματα που κρύβονται πίσω από αυτήν είναι τόσο συγκινητικός, ώστε γίνεται αρκετός για να μην υποψιαστούμε πως δεν είναι και τόσο πιθανό ένας άνδρας να μην καταλάβει την επί σειρά ετών γυναίκα του από κάποια λεπτομέρεια στη συμπεριφορά, στην κίνηση ή στη φωνή.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ενα βραδυφλεγές φιλμ νουάρ στην μεταπολεμική Γερμανία. Μία τζαζ ιστορία αγάπης σε καιρούς που έχουν βομβαρδιστεί οι «Καζαμπλάνκες» - έξω και μέσα μας. Ο σκηνοθέτης του «Barbara» και η συγκλονιστική Νίνα Χος διδάσκουν πώς θα πρέπει να γυρίζονται ταινίες εποχής...

Ιούνιος, 1945. Η Νέλι, μία εβραία γυναίκα, πάλαι ποτέ μεγαλοαστή κληρονόμος από το Βερολίνο, παραμορφωμένη από τα βασανιστήρια, φυγαδεύεται από το Άουσβιτς σε μουσική κλινική. Εκεί υποβάλλεται σε πλαστικές, κι ο γιατρός της εξηγεί ότι της χάρισε ένα νέο πρόσωπο - με αυτό μπορεί να κάνει μια καινούργια, ασφαλή αρχή. Εκείνη όμως δε θέλει τίποτα καινούργιο. Θέλει το παρελθόν. Θέλει την παλιά της ζωή πίσω. Θέλει τον Τζόνι, το γόη σύζυγό της. Εκείνον που έπαιζε πιάνο στα τζαζ μπαρ κι εκείνη τραγουδούσε. Εκείνον, που σύμφωνα με την Αντίσταση, την πρόδωσε στους Ναζί. Μόνο που η Νέλι δε θέλει να το πιστέψει. Επιστρέφει στο Βερολίνο για να τον αναζητήσει. Τον βρίσκει να δουλεύει στο «Phoenix», ένα κλαμπ στην αμερικανική συνοικία. Οχι μόνο δεν την αναγνωρίζει, αλλά της προτείνει να υποδυθεί την νεκρή γυναίκα του («υπάρχει κάτι αδιόρατο πάνω σου που της μοιάζει») για να εισπράξει την κληρονομιά της. Μουδιασμένη, η Νέλι δέχεται. Κι ο Τζόνι της διδάσκει από την αρχή ποια ήταν - πώς τινόνταν, τι χρώμα είχαν τα μαλλιά της, πώς κοιτούσε, το γραφικό της χαρακτήρα. Εκείνη σιωπηλή, τον παρατηρεί, αφουγκράζεται. Προσπαθεί να βρει τη στιγμή που θα καταλάβει: την αγαπούσε ο Τζόνι, κάποτε; Ή την σκότωσε; Στην πέμπτη του συνεργασία με την μούσα και πρωταγωνίστριά του Νίνα Χος, ο Κρίστιαν Πέτσολντ («Barbara», «Yella») πλάθει μία ταινία εποχής που κοιτά κατάματα το παραμορφωμένο πρόσωπο της μεταπολεμικής Γερμανίας και την σκληρή πραγματικότητα μίας ανεπιστρεπτί χαμένης αθωότητας. Κανείς δεν μπορεί να γυρίσει πίσω το χρόνο. Κανείς δεν μπορεί να κοιταχτεί στον καθρέφτη

και να μην αντικρύσει την τερατόμορφη ουλή που στιγματίζει μια χώρα. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί τις ευθύνες του.

Η ταινία θα μπορούσε να έχει καταλήξει ακαδημαϊκή - ένα στυλιζαρισμένο δράμα εποχής, με επίκεντρο τους επιζήσαντες από το Ολοκαύτωμα και ξεκάθαρα μηνύματα σύγχρονης ιστορίας. Μόνο που ο Πέτσολντ έχει έναν διακριτικό αλλά υποβλητικό τρόπο να πλάθει ταινίες που ξεπερνούν την αισθητική και την επιδερμίδα τους. Μαζί με τον φωτογράφο του Χανς Φρομ σχεδίασαν ένα σύμπαν όπου η ατμόσφαιρά σου επιβάλλεται κι οι φωτοσκιάσεις του νουάρ έχουν λόγο που ξεπερνά το στιλ, καθώς μιλά για μια εποχή που όλοι κρύβουν από ενοχή ή τρόμο το πρόσωπό τους. Το εύρημα της τζαζ, η 40ς γοητεία των καμπαρέ, τα κόκκινα έτσι όπως ξεπηδούν ανάμεσα στις σκιές και τις στάχτες - όλα συγκρούονται με τον ευρύτερο καμβά: το βομβαρδισμένο τοπίο.

Σιωπηλά, αθόρυβα, λιτά, αλλά με μάτια που καίνε ενέργεια μεγατόνων, η Νίνα Χος (ίσως στην καλύτερη ερμηνεία της καριέρας της) πλάθει μία γυναίκα, που υποδύεται μία γυναίκα, που υποδύεται μία γυναίκα με έναν τρόπο που προκαλεί... «Vertigo». Ο έρωτας, η αμφιβολία, ο τρόμος της προδοσίας, η γυναικεία ανασφάλεια, η ελπίδα - όλα κρύβονται σε βουβά, μελαγχολικά βλέμματα, μικροστιγμές, αγγίγματα. Η Χος πλάθει μία παράφορα ερωτευμένη γυναίκα, όπως εκείνες στις ταινίες εποχής που πάντα αγαπούσαν έναν «Τζόνι» - έναν αντιήρωα, έναν τυχοδιώκτη, ένα μικρό καθαρμα.

Κι ο Ρόναντ Ζέρφελντ (ο γιατρός του «Barbara») μετατρέπεται αβίαστα σε μικρό καθαρμα. Γοητευτικός, τραχύς, μυστηριώδης. Μία ερμηνεία μετρημένη και άριστα ισορροπημένη πάνω στο τεντωμένο σκοινί της αμφιβολίας: όντως πρόδωσε τη γυναίκα του ή ήταν ο εύκολος στόχος, καθώς κανείς ποτέ δεν κατάλαβε γιατί η μεγαλοαστή παντρεύτηκε έναν πιανίστα;

Μία ιστορία αγάπης σε καιρούς που έχουν βομβαρδιστεί οι «Καζαμπλάνκες», τόσο κυριολεκτικά όσο και μέσα μας, πλάθει ο Πέτσολντ. Μία σπαραχτική Ιλσα που το μόνο που θέλει είναι να play it again. Κι ένα αρσενικό που δεν ξέρουμε αν ποτέ υπήρξε Μπόγκαρντ, ή εκείνη τον ονειρεύτηκε έτσι μέσα στο ημίφως, τους καπνούς, τα ερωτόλογα.

Όταν ξεκινήσει η τελευταία σκηνή και το «Τραγούδι του Φοίνικα», ετοιμαστείτε να μην την ξεχάσετε ποτέ...

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΠΕΤΣΟΛΝΤ

Ένας από τους σημαντικότερους Γερμανούς δημιουργούς, γεννήθηκε στο Hilden το 1960. Σπούδασε Γλώσσα και Δράμα στο Πανεπιστήμιο Freie και Σκηνοθεσία στην Γερμανική Ακαδημία Κινηματογράφου και Τηλεόρασης, στο Βερολίνο.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Polizeiruf 110 205, Phoenix 2014, Barbara 2012, Dreileben - Etwas Besseres als den Tod 2011, Jerichow 2008, Yella 2007, Gespenster 2005, Wolfsburg 2003, Toter Mann 2001, Die innere Sicherheit 2000, Die Beischlafdiebin 1998, Cuba Libre 1996, Pilotinnen 1995, Das warme Geld 1992.